

Румё рӯъёро барпо месозад — рақами даҳ

Баҳси Охирин: Китоби Юил, суқути Нью-Йорк ва рамзи Рум дар таърихи Адвентистӣ

Jeff Pippenger

2024-08-26

Охирин баҳсе, ки меҳоҳам онро бо дигар далелҳои таърихӣ дар бораи рамзи Рум дар дохили таърихи Адвентистӣ якҷо намоям, китоби Юил аст. Он баҳс баъд аз 11 сентябри соли 2001 ба вуқӯъ пайваست, ва агар шароити он давра ба назар гирифта нашавад, эҳтимол дорад чанд нуктаи нозук аз назар дур монад. Барои дар заминаи дуруст қарор додани он шароит, баррасии таърихи Миллерӣ зарур аст. 11 августи соли 1840 пешгӯии замон дар Ваҳй, боби нӯҳум, ояти понздаҳум, иҷро гардид.

Ва он ҷаҳор фаришта раҳо карда шуданд, ки барои як соат, ва як рӯз, ва як моҳ, ва як сол омода шуда буданд, то ки сеяки одамонро бидушанд. Ваҳй 9:15.

Оят «соат, ва як рӯз, ва як моҳ, ва як сол»-ро муайян мекунад, ки ба сесаду наваду як сол ва понздаҳ рӯз баробар аст. Ҷаҳор фаришта замонро муаррифӣ мекарданд, ки Исломи ба қудрат расид ва ҷангро бар зидди Рум оғоз намуд, ки аз 27 июли 1449 сар шуд. Нуктаи оғоз бо истифода аз нуктаи анҷоми як пешгӯии дигари замонӣ, яъне саду панҷоҳ сол, муайян карда шуд. Аввалин пешгӯии замони саду панҷоҳсола дар таърихи войи аввал баён шудааст, ки он ҳамчунин қарнаи панҷуми Ваҳй, боби нӯҳум, мебошад. Вақте ки пешгӯии саду панҷоҳсола дар 27 июли 1449 ба анҷом расид, пешгӯии замоние, ки мо ҳоло баррасӣ мекунем, оғоз ёфт, ва пас аз сесаду наваду як сол понздаҳ рӯз пешгӯӣ дар 11 августи 1840 ба анҷом расид.

Уилям Миллер қувваҳои Ваҳй боби нӯҳумро ҳамчун ислом дарк карда буд, ва пеш аз санаи 11 августи соли 1840, яке аз миллериён ба номи Ҷосия Литч пешгӯие бар асоси нубувват баён намуд, ки муайян месохт, ки дар соли 1840 ҳукмронии усмонӣ хотима хоҳад ёфт. Даҳ рӯз пеш аз 11 августи соли 1840, Литч пешгӯии худро дақиқтар карда, навад намуд, то на танҳо сола, ки нубувват иҷро мегардид, балки ҳамаи сол, рӯз ва моҳро низ муайян созад. Хоҳар Уайт дар бораи таъсири пешгӯии Литч бар ҷаҳони динии миллериён, ҳангоме ки он воқеа иҷро шуд, чунин изҳори назар мекунад.

«Дар соли 1840 боз як иҷрошавии назарраси пешгӯӣ таваҷҷуҳи густурдаеро барангехт. Ду сол пеш аз он, Ҷозайя Лич, яке аз воизони пешбари мавъизаи омадани дуюм, шарҳи Ваҳй 9-ро нашр намуда, суқути Империяи Усмониро пешгӯӣ карда буд. Мувофиқи ҳисобҳои ӯ, ин қудрат бояд... дар 11-уми августи соли 1840 сарнагун мешуд, вақте ки метавон интизор буд, ки қудрати усмонӣ дар Қустантиния шикаста гардад. Ва ман бовар дорам, ки ҳамин тавр хоҳад шуд».

«Дар ҳамон вақти муайяншуда Туркия, ба василаи сафирони худ, ҳимояи давлатҳои муттаҳидаи Аврупо ро пазируфт ва ба ин тартиб худро таҳти назорати халқҳои масеҳӣ

қарор дод. Ин воқеа пешгӯиро ба таври дақиқ ба иҷро расонд. Вақте ки ин маълум гардид, издиҳоми зиёде ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамкоронаш пазируфта буданд, боварӣ ҳосил карданд, ва ба ҳаракати адвент тақони аҷиб бахшида шуд. Мардонӣ соҳибилм ва соҳибмақом бо Миллер ҳамроҳ шуданд, ҳам дар мавъиза кардан ва ҳам дар интишор додани ақидаҳои ӯ, ва аз соли 1840 то 1844 ин қор ба суръат густариш ёфт». «Ҷанҷоли Бузург», 334, 335.

Дастгирии ӯ аз ин воқеа дар тӯли солҳо борҳо аз роҳҳои гуногун аз ҷониби адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия мавриди ҳамла қарор гирифтааст. Чунон ки дар мавриди «ҳафт бор» ва «қурбонии доимӣ», ҳамла ба ин ҳақиқат маъноӣ рад кардани асосҳои дорад, ки бар ду лавҳи муқаддас муаррифӣ шудаанд, ва ҳамчунин рад кардани салоҳияти Рӯҳи Нубувватро. Сабабе ки Шайтон барои вайрон сохтани эътиқод ба ин таърих амал кардааст, бисёрчанба аст.

Пешгӯии Литч «усулҳои тафсири нубувватиро, ки Миллер қабул намуда буд», ба қор мебард. Ба Миллер дар бораи унсурҳои вақти нубувватӣ фаҳмиш дода шуда буд, ва ҳар касе, ки шубҳа дорад, ки паёми Миллер бар вақти нубувватӣ асос ёфта буд, танҳо лозим аст, ки қадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850-ро бознигарӣ намояд, то тасдиқ кунад, ки ин ҳақиқат дошт. Пеш аз 11 августи соли 1840, онҳое ки ба пешгӯии Миллер дар бораи бозгашти Масеҳ муҳолифат мекарданд, баҳс менамуданд, ки вақти нубувватиро барои фаҳмидани он ки Масеҳ кай боз хоҳад гашт, истифода бурдан мумкин нест. Онҳо бисёр вақт барои муқовимат ба паём ва қори ӯ аз изҳороти Китоби Муқаддас дар бораи надонистани рӯз ва соат истифода мебарданд.

Лекин дар бораи он рӯз ва соат ҳеҷ кас наметодонад, на фариштагони осмон, балки танҳо Падари Ман. Вале чунон ки дар рӯзҳои Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамон гуна хоҳад буд. Зеро, чунон ки дар он рӯзҳое, ки пеш аз тӯфон буданд, меҳӯрданду менӯшиданд, зан мегирифтанду ба шавҳар меоданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад, Ва дарк накарданд, то тӯфон омаду ҳамаи онҳоро бурд; омадани Писари Одам низ ҳамон гуна хоҳад буд. Он гоҳ ду кас дар саҳро хоҳанд буд: яке гирифта мешавад, ва дигаре воманда мешавад. Матто 24:36–40.

Бо вуҷуди ин порча, миллериён барои дастгирии пешгӯиҳои худ далелҳои аз ҳад зиёди Китоби Муқаддас ёфтанд ва бар асоси усуле амалро идома доданд, ки баъдтар хоҳар Уайт онро муайян кард.

«“Ҳеҷ кас он рӯз ва он соатро наметодонад” далеле буд, ки бештар аз ҳама аз ҷониби радқунандагони имони марбут ба омадани Худованд пеш оварда мешуд. Оят чунин аст: “Лекин дар бораи он рӯз ва он соат ҳеҷ кас наметодонад, на фариштагони осмон, балки танҳо Падари Ман.” Матто 24:36. Тавзеҳи равшан ва ҳамоҳанги ин матн аз ҷониби онҳое дода шуда буд, ки мунтазири Худованд буданд, ва истифодаи нодурусте, ки муҳолифони онҳо аз он мекарданд, ба таври ошкоро нишон дода шуда буд. Ин суҳанонро Масеҳ дар он гуфтугӯи фаромӯшнопазире бо шогирдони Худ бар кӯҳи Зайтун гуфт, пас аз он ки Ӯ барои охирин бор аз маъбад берун шуд. Шогирдон чунин савол дода буданд: “Аломати омадани Ту ва анҷоми ҷаҳон чӣ хоҳад буд?” Исо ба онҳо

аломатҳо дод ва гуфт: “Пас, вақте ки ҳамаи ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки наздик аст, бар дарҳост.” Оятҳои 3, 33. Набояд як гуфтаи Начотдиханда ба тавре истифода шавад, ки гуфтаи дигареро аз эътибор сокит гардонад. Гарчанде ҳеҷ кас рӯз ва соати омадани Ёро намедонад, ба мо таълим дода шудааст ва аз мо талаб карда мешавад, ки бидонем кай он наздик аст. Ғайр аз ин, ба мо таълим дода шудааст, ки безътиной ба хушдори Ё ва саркашӣ ё сахлангорӣ дар шинохтани он ки кай омадани Ё наздик аст, барои мо ҳамон қадар ҳалокатовар хоҳад буд, ки барои касоне, ки дар рӯзҳои Нӯҳ зиндагӣ мекарданд, надониستاني вақти омадани тӯфон буд. Ва масали дар ҳамон боб омада, ки байни ғуломи бовафо ва бевафо муқоиса мекунад ва ҳукми касеро баён менамояд, ки дар дили худ меғӯяд: “Хӯҷаи ман омаданаширо ба таъхир меандозад”, нишон медиҳад, ки Масеҳ онҳоро, ки Ё онҳоро дар ҳолати бедорӣ ва таълим додани омадани Ё меёбад, ва онҳоро, ки онро инкор мекунанд, чӣ гуна арзёбӣ хоҳад кард ва чӣ гуна подош хоҳад дод. “Пас, бедор бошед,” меғӯяд Ё. “Хушо он ғулом, ки хӯчааш ҳангоми омаданаши ёро дар чунин ҳол ёбад.” Оятҳои 42, 46. “Пас, агар бедор набодӣ, Ман бар ту мисли дузд хоҳам омад, ва нахоҳӣ донист, ки дар кадом соат бар ту хоҳам омад.” Ваҳй 3:3.” Муборизаи Бузург, 370.

Ҳангоме ки пешгӯии Литч иҷро шуд, мардони «дорои дониш ва мақом бо Миллер ҳам дар мавъиза кардан ва ҳам дар нашр намудани ақидаҳои ӯ ҳамроҳ шуданд, ва аз соли 1840 то 1844 қор ба суръат густариш ёфт». Паёми Миллер он гоҳ қувват гирифт, ки қоидаҳои ӯ оид ба тафсири нубувват ҳамчун қоидаҳои саҳеҳ тасдиқ шуданд. Дар посух ба иҷро шудани нубуввати вақт, на танҳо қоидаҳои Миллер тасдиқ гардиданд ва бисёре пас аз он ба ҳаракати миллерӣ пайвастанд, балки, аз нигоҳи нубувватӣ, аҳаммияти асосӣ дар он буд, ки маҳз қоидаи аввалин аз қоидаҳои Миллер тасдиқ гардида буд. Ҳамчунин, ҳуди он ки ин тасдиқ тавассути татбиқи як нубувват аз дуҷумла се вой ба анҷом расид, ки онҳо ҳамчунин қарнаи панҷум, шашум ва ҳафтум мебошанд.

Қувват бахшидани паёми Миллер ба яке аз муҳимтарин аломатҳои роҳ дар ҷунбиши ислоҳотии миллерӣ табдил ёфт. Он ба василаи таъмиди Исо намунасозӣ шуда буд. Ин нишон медиҳад, ки раванди ниҳони имтиҳони қавми собиқӣ аҳд (протестантҳо) оғоз ёфтааст. Он ба маркази ҳамлаи Шайтон бар зидди тамоми ҷунбиш ва паёми миллерӣ табдил ёфт.

«Ҳар саволе, ки шайтон метавонад дар зехн бархезонад, то нисбат ба таърихи бузурги саргузашти гузаштаи қавми Худо шакку шубҳа ба вучуд оварад, ба ҷалолманди шайтонӣ писанд меояд ва барои Худо таҳқир аст. Хабарӣ омадани наздики Худованд бо қудрат ва ҷалоли азим ба ҷаҳони мо ҳақиқат аст, ва дар соли 1840 овозҳои бисёре барои эълони он баланд гардиданд». Manuscript Releases, ҷилди 9, 134.

Дар 11 сентябри соли 2001 войи сеюм ба таърихи нубувват ворид шуд. Он рӯйдод қоидаи асосии тафсири нубувватиро, ки ҳаракати фариштаи сеюм, ки дар соли 1989 оғоз ёфт, қабул карда буд, тасдиқ намуд. Аввалин ҳақиқате, ки ба паёмбари он ҳаракати ислоҳотӣ ошкор шуд, дар соли 1989 ошкор гардид, ва он шаш ояти охири боби ёздаҳуми Дониёл набуд. Он ҳақиқат ин буд, ки ҳамаи ҳаракатҳои ислоҳотӣ ба таври мувозӣ бо ҳам ҷараён доранд ва бояд сатр бар сатр бо ҳам оварда шаванд, то хусусиятҳои ҳаракати саду чилу ҷаҳор ҳазор, ки ҳамон ҳаракати фариштаи сеюм аст, муайян карда шаванд. Аввалин пешниҳоди оммавие, ки

ман ҳаргиз ироа кардам, дар як чамъомади хаймавӣ дар соли 1994, ё шояд 1995 буд. Он пешниҳод дар бораи шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёл набуд; он дар бораи хатҳои ислоҳотӣ буд, ки ба таври мувозӣ бо ҳам чараён доранд.

Вақте ки пешгӯии Ислоҳ дар бораи воӣ сеюм 11 сентябри соли 2001 ба иҷро расид, он ба 11 августи соли 1840 мувофиқ омад. Дар соли 1840 пешгӯие дар бораи воӣ якум ва дуум паёми миллеритҳоро тасдиқ намуд, ва дар 11 сентябри соли 2001 пешгӯие дар бораи воӣ сеюм паёми Future for America-ро тасдиқ кард. Дарки ин воқеият анбӯҳи зиёдеро ба ин ҳаракат овард, дар ҳоле ки пеш аз он он асосан аз як фард иборат буд. Сипас паёми ин ҳаракат ва паёмовари он мавриди ҳамла қарор гирифтанд, ҳамон тавре ки таърихи соли 1840 дар тӯли даҳсолаҳои баъдӣ ба маркази ҳамлаи шайтонӣ табдил ёфта буд.

Онҳое ки ба ҳаракати Future for America ҳамроҳ шуданд, қоидаҳои тафсири пешгӯиро, ки пайғомбарӣ он таърих гирд оварда буд, қабул карданд. Яке аз он қоидаҳо, ва шояд муҳимтарини он қоидаҳо, татбиқи сегонаи пешгӯӣ буд ва ҳаст. Пайғомбар ба дарке расида буд, ки баъзе ҳақиқи пешгӯӣ бар се иҷроӣ мушаххас тасвир ёфтаанд. Бо эътиқод ба он ки таърихи миллерӣ дар таърихи саду чихилу чор ҳазор такрор шудааст, чунин дида шуд, ки 11 августи 1840 намунаи 11 сентябри 2001 буд, ва дигар хатҳои муқаддаси ислоҳот низ ҳамон айёми нишондодаро дар худ доштанд.

Далели такрор шудани ҳар як хатти муқаддаси ислоҳот дар хатти фариштаи сеюм он гоҳ аз ҷониби Шери сибти Яҳудо кушода гардид. Маълум шуд, ки ҳамон тавре ки таърихи миллеритӣ масали даҳ боқираро то ҳарфи охирин ба иҷро расонидааст, ҳамон тавр таърихи Future for America низ онро ба иҷро расонидааст.

«Манро бисёр вақт ба масали даҳ боқира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафар нодон. Ин масал то хурдтарин ҷузъиёташ иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он ба ин замон татбиқи махсус дорад ва, мисли паёми фариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Ҳафт раъди Ваҳй боби даҳум шинохта шуданд, то муайян созанд, ки таҷрибаи миллериён аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844, ва ҳамчунин таърихи 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда.

«Нури махсусе, ки ба Юҳанно дода шуд ва дар ҳафт раъд ифода ёфт, тасвири рӯйдодҳое буд, ки дар зери паёмҳои фариштаи якум ва дуум ба вуқӯъ мепайвастанд....»

«Пас аз он ки ин ҳафт раъд овозҳои худро баланд карданд, ба Юҳанно, чунон ки ба Дониёл дар бораи китоби хурд, чунин амр мерасад: “Он чиро, ки ҳафт раъд гуфтаанд, мӯҳр зан.” Инҳо ба воқеаҳои оянда дахл доранд, ки дар навбати худ ошкор хоҳанд шуд». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Маълум гардид, ки Хоҳар Уайт бевосита гуфтааст, ки ҳаракати фариштаи сеюм баробари ҳаракати фариштаи якум ва дуум чараён мегирад.

«Худо паёмҳои Ваҳйи 14-ро дар қатори нубувват ҷой додааст, ва кори онҳо набояд то анҷоми таърихи ин замин қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи якум ва дуюм ҳанӯз барои ин замон ҳақиқатанд, ва бояд ҳамзамон бо ин паёме, ки баъд аз онҳо меояд, пеш раванд. Фариштаи сеюм хушдори худро бо овози баланд эълон мекунад. “Баъд аз ин чизҳо,” гуфт Юҳанно, “ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон фуруд меомад, ва кудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.” Дар ин равшанӣ, нури ҳамаи он се паём бо ҳам муттаҳид шудааст.» The 1888 Materials, 803, 804.

Ҳаракати фариштаи якум ва дуюм ба таври мувозӣ бо ҳаракати фариштаи сеюм ҷараён дорад. Нубуввате, ки ҳаракати фариштаи якум ва дуюмро қувват бахшид, бо иҷрои як нубуввати замони дар бораи воӣи якум ва дуюм қувват ёфт; ва қувватёбии ҳаракати фариштаи сеюм низ бо иҷрои як нубувват дар бораи воӣи сеюм ба амал омад.

Ҳамон тавре ки дар 11 августи соли 1840, вақте ки паёми Future for America тасдиқ гардид, «анбӯҳи мардум ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Future for America пазируфта буд, мутмаин шуданд», ва «ба ҳаракати адвентӣ тақони шигифтангезе дода шуд». «Мардони донишманд ва соҳибмақом» бо Future for America «ҳам дар мавъиза ва ҳам дар нашр»-и паёми нубуввати Future for America муттаҳид шуданд. Қоидаи мушаххаси Future for America, ки 11 сентябри соли 2001-ро ба таври равшан ҳамчун иҷрои нубувват тасдиқ намуд, «татбиқи сегонаи нубувват» буд.

Вақте ки мо назари бунёдии Исломо дар бораи воӣи якум ва дуюм, чунонки дар ҳар ду нақшаи муқаддас нишон дода шудааст, дар ҳамбастагӣ бо шаҳодати хаттии онҳое, ки ин паёмро таълим медоданд, қабул мекунем, мо хусусиятҳои муайяни нубувватиро, ки ба воӣи якум ва воӣи дуюм марбутанд, дарк менамоем. Китоби Муқаддас борҳо, ба роҳҳои гуногун, таълим медиҳад, ки ҳақиқат бар шаҳодати ду нафар устувор мегардад. Хусусиятҳои нубуввати воӣи якум, дар якҷоягӣ бо хусусиятҳои нубуввати воӣи дуюм, хусусиятҳои нубуввати воӣи сеюмро муайян месозанд. Татбиқи сегонаи Исломо дар муайян сохтани фаро расидани воӣи сеюм дар 11 сентябри соли 2001 чунон мушаххас аст, ки онро надидаи ғайримумкин мебошад, ҳарчанд аксарият интиҳоб мекунанд, ки ҷашмони худро бар ин далелҳо бибанданд.

Татбиқи сегонаи пешгӯӣ ба таври қотеъ собит намуд, ки воӣи сеюм 11 сентябри соли 2001 фаро расид. Он гоҳ маълум гардид, ки ин қоида мустақиман бо паёми фариштаи дуюм алоқаманд будааст, ки ҳам дар замони миллериҳо ва ҳам дар замони саду чилу ҷаҳор ҳазор давраест, ки дар он Рӯҳулқудс рехта мешавад. Ҳар ду таърих иҷрои масали даҳ бокира мебошанд, ва дар ин масал паёми Нидои Нимашаб ҷое аст, ки дар он фарқияти миёни хирадмандон ва аблаҳон зоҳир мегардад, ва ҳамон ҷоест, ки паёми фариштаи дуюм қувват меёбад.

«Наздик ба анҷоми паёми фариштаи дуюм, дидам, ки нури бузург аз осмон бар қавми Худо медурахшид. Шуоҳҳои ин нур гӯё мисли офтоб дурахшон буданд. Ва овозҳои фариштагонро шунидам, ки нидо мекарданд: “Инак, Домод меояд; барои пешвоз гирифтани Ӯ берун оед!”»

«Ин нидои нисфи шаб буд, ки мебоист ба паёми фариштаи дуюм қудрат бахшад. Фариштагон аз осмон фиристода шуданд, то муқаддасони рӯҳафтодаро бедор созанд ва онҳоро барои кори бузург, ки дар пеши онҳо буд, омода намоянд. Тавонотарин мардон нахустин касоне набуданд, ки ин паёмро қабул карданд. Фариштагон назди фурӯтанону содиқон фиристода шуданд ва онҳоро водор карданд, ки ин нидоро баланд кунанд: “Инак, Домод меояд; барои пешвоз гирифтани Ё берун оед!”» Early Writings, 238.

Дар таърихи фариштаи якум ва дуюм, рехтани Рӯҳулқудс ба воситаи ҳамроҳ шудани Нидои Нимаи Шаб ба паёми фариштаи дуюм ба анҷом мерасад. Ин дар таърихи фариштаи сеюм такрор мешавад.

«Фариштагон фиристода шуданд, то ба он фариштаи пурқувват аз осмон ёрӣ расонанд, ва ман овозхоро шунидам, ки гӯё дар ҳама ҷо танин меандоختанд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нагардед ва аз балоҳои вай насибе нагири; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст”. Ин паём гӯё иловае ба паёми сеюм менамуд ва бо он пайваст мегардид, ҳамон тавре ки нидои нисфи шаб дар соли 1844 ба паёми фариштаи дуюм пайваст гардида буд. Ҷалоли Худо бар муқаддасони пуртоқат ва мунтазир қарор дошт, ва онҳо бе ҳарос огоҳии охирини ҷиддиро мерасониданд, сукути Бобилро эълон мекарданд ва қавми Худоро даъват менамуданд, ки аз вай берун оянд, то аз ҳукми даҳшатноки вай раҳой ёбанд». Spiritual Gifts, volume 1, 195.

Дар бобати татбиқи сегонаи нубувват, паёми фариштаи дуюм худ татбиқи сегонаи нубувватро ифода мекунад, зеро ин паём дар ҳар ду таърих эълон менамояд, ки Бобил ду бор сукут кардааст.

Ва фариштаи дигаре аз пайи он омад, ва гуфт: Бобил сукут кард, сукут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби ғазаби зинои худ нӯшонид. Ваҳй 14:8.

Фариштаи қудратманди Ваҳйи боби даҳум бо иҷрошавии як пешгӯии войи аввал ва дувум 11 августи соли 1840 нозил шуд, ва бо ин амал нузули фариштаи қудратманди Ваҳйи боби ҳаҷдаҳумро дар 11 сентябри соли 2001 тимсол намуд. Он фариштае, ки заминро бо ҷалоли Худ равшан мекунад, он гоҳ эълоне кард.

Ва ӯ бо овози баланде нидо карда, гуфт: «Бобули бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар парандаи нопок ва нафратангез гардидааст». Ваҳй 18:2.

Паёми фариштаи дуҷуми боби чордаҳум ва фариштаи нерӯманди боби ҳаҷдаҳум муайян месозад, ки Бобил ду бор сукут кардааст, ва ин паём Бобили айёми охиристо муайян мекунад. Он Бобили айёми охиристо муайян мекунад, зеро ду боре ки Бобил пештар сукут карда буд, дар замони Нимруд ва дар замони Набукаднесар то Белшасар, хусусиятҳои нубуввати сукути фоҳишаи Ваҳйи ҳабдаҳро, ки бар пешонии ӯ навишта шудааст: «Бобили Бузург», муқаррар месозад. Барои муайян кардани он сукути Бобил дар айёми охир, ду шохиди он ду сукути пешини Бобил зарур аст, зеро паёми айёми охир ин аст: Бобил сукут кард, сукут кард. Вақте ки фариштаи нерӯманд фуруд омад, он гоҳ ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк

бо ламси Худо фурӯ оварда шуданд, Ё бо эълони Худ қоидаи татбиқи сегонаи нубувватро муайян месозад. Татбиқи сегонаи нубувват, ки 11 сентябри соли 2001-ро ҳамчун иҷрошавии Каломи нубуввати Худ муқаррар намуд, ҳамон татбиқи сегонаи се воӣ буд.

Дар он иҷроиш бисёре ба ҳаракати Future for America ҳамроҳ шуданд ва онҳо ба усулҳои таъбири нубувват, ки Future for America ба қор бурда буд, боварӣ ҳосил карданд. 11 августи соли 1840 тақрор шуд, ва бо ин тақрор, қоидаи асосии Миллерро тасдиқ накард, яъне он ки дар нубуввати Китоби Муқаддас як рӯз як солро ифода мекунад, зеро қоидаи асосии Future for America ин буд, ки таърихи миллериҳои паёмҳои фариштаи яқум ва дуҷум дар таърихи ҳаракати фариштаи сеҷум тақрор мекардад.

Ба назар худ аз худ равшан аст, ки агар соли 1840 ба ҳамлаи мушаххаси ҷаноби аълоҳазрати шайтонӣ табдил ёфта бошад, ҷунон ки Хохар Уайт Шайтонро муайян мекунад, пас таърихи 11 сентябри соли 2001 низ бояд мавриди ҳамлаи монанд қарор гирифта бошад. Бинобар ин, мо назарияҳои тавтиаеро мебинем, ки нақши ҷаҳонигароён, ё йезуитҳо, ё CIA, ё Бушҳо, ё як навъ омезиши ин қудратҳоро муайян мекунад. Ин назарияҳо, гарчанде баъзе унсурҳои ҳақиқатро дар бар доранд, барои рад кардани он андеша тарҳрезӣ шудаанд, ки он ламси Худо буд, ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йоркро фурӯ овард ва ба ин васила фаро расидани воӣ сеҷумро ба таърихи ҳаракати яқсаду ҷилу ҷаҳор ҳазор нишонгузорӣ кард.

«Оё акнун ин суҳане пеш меояд, ки гуё ман эълон карда бошам, ки Нью-Йорк бояд бо мавҷи азими баҳр рӯфта шавад? Инро ман ҳаргиз нагуфтаам. Ман гуфтаам, вақте ки ба биноҳои азиме, ки дар он ҷо қомат афрохта, ошӯна бар ошӯна боло мерафтанд, менигаристам: “Чӣ сахнаҳои даҳшатноке рӯй хоҳанд дод, вақте ки Худованд барои ба шиддат ба ларза овардани замин бархезад! Он гоҳ суҳанони Ваҳй 18:1–3 ба иҷро хоҳанд расид.” Тамоми боби ҳаждаҳуми Ваҳй ҳушдорест дар бораи он чи бар замин меояд. Аммо ман дар ҳусуси он чи махсусан бар Нью-Йорк хоҳад омад, нуре надорам, ҷуз ин ки медонам, рӯзе биноҳои азими он ҷо аз гардиш ва вожгунии қудрати Худо сарнагун хоҳанд шуд. Аз рӯшноие, ки ба ман дода шудааст, медонам, ки нобудӣ дар ҷаҳон аст. Як қалом аз ҷониби Худованд, як ламси қудрати тавоноӣ Ё, ва ин сохтмонҳои азим фурӯ хоҳанд афтод. Сахнаҳои рӯй хоҳанд дод, ки даҳшатнокии онҳоро мо тасаввур карда наметавонем». Review and Herald, July 5, 1906.

Назарияҳои тавтиа, хоҳ тамоман беасос бошанд ва хоҳ дорои баъзе ҳақиқатҳо, ҷамаашон он ҳақиқатро суғ мекардонанд, ки воқеаҳои он рӯз бо амалиёти пешбаранда ва илоҳии Худо ба вуҷуд омада буданд. Он назарияҳои гуногуни тавтиа ҳамлаи Шайтон аз беруни ҳаракат бар зидди ҳақиқат мебошанд, аммо ӯ ҳамчунин аз даруни худ ҳаракат низ барои суғ кардани ҳақиқат амал кард. Яке аз он ҳамлаҳои дохилӣ бар рад кардани Рум ҳамчун мавзӯи китоби Юбил асос ёфтааст.

Мо он баҳсро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ хоҳем кард.

Каломи Худованд, ки бар Юил, писари Петуэл, нозил шуд. Инро бишнавед, эй пирон, ва гуш фаро диҳед, эй ҷамаи сокинони замин. Оё ин дар айёми шумо воқеъ шудааст, ё ҳатто дар айёми падарони шумо? Дар бораи он ба фарзандони худ ҳикоят кунед, ва

бигзор фарзандони шумо ба фарзандони худ ҳикоят кунанд, ва фарзандони онҳо ба насли дигар. Он чиро, ки кирми палмер боқӣ гузоштааст, малах хӯрдааст; ва он чиро, ки малах боқӣ гузоштааст, кирми канкер хӯрдааст; ва он чиро, ки кирми канкер боқӣ гузоштааст, кирми катерпиллар хӯрдааст. Бедор шавед, эй майпарастон, ва гирия кунед; ва нола намоед, эй ҳамаи нӯшандагони шароб, ба сабаби шароби тоза; зеро он аз даҳони шумо бурида шудааст. Зеро қавме бар замини Ман баромадааст, пурзӯр ва бешумор, ки дандонҳояш дандонҳои шер аст, ва дандонҳои осиебаш дандонҳои шери азим аст. Юил 1:1–6.